כ: כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

עין משפט
נר מצוה

א מיי׳ פ״ה מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ד ועי׳ כ״מ:
מב ב מיי׳ שם הלכה ו:
מג ג מיי׳ שם הלכה ה:
מד ד מיי׳ שם הלכה י:
מה ו מיי׳ שם הלכה יא:
ג ז מיי׳ שם הלכה ה:
נא ט מיי׳ שם הלכה ו:

הגהות הב״ח

(ה) תוי״ט ד״ה בשלמא וכו׳ מני רבי היא וקמבי ומי יפסל וכו׳ הסי׳: (ו) ד״ה ולא פרש לא נכתב. ר״ל ומיהו כשלמא לעיל דף יט ע״ב מטאחר נלמהמתא דר״ש פליג לף בשני מקריב רק בלא יפת ממקדש אחי פוסל בלינה ולא פרש דמכן היינו לא פרש ממקדש ק״ל ע״ש: (ז) ד״ה שם לשהות טעון: (ד) ד״ה ד״ל כי מקדק בקידוש ושמר:

מוסף רש״י

כל המיסך רגליו. בגילים, שהלך בסכת (סוכות ה.), ולשון מיסך כמו (שיר שלי.) לולי המיסך על גרוניו בגילים כורע על גרוניו ומנמנם בגילים הגלוי, וכן כשאול מתוך (ישעיה כד.) ושם מערב רפי שאול להסך את הגלוי (ירמיה ה.):

ליקוטים

יציאה שהו שתועל בקידוש ידים ורגלים. ומיהו לכאורה קשה בייהמא קידוש ידיו ורגליו דנטמאו כי ואקאמר עלה יצאו ידיו לא קמבר־ל כי קמבר־ל יצא כל נופו מאי וכו׳ ולא איפשיטא. ומשמע דעיקר הבעיה אי חיישי׳ להיסח הדעת, וברא הוא דלא איפשיטא, אבל אם לא חיישי׳ דעתו לא אפסיל, בדרישה. ולשיכך פי׳ הרמב״ם (פ״ה מבאות המקדש ה״ד) יצא מן המקדש וחזר ועבד ולא קידש אם לא הסיח דעתו עבודתו בשוגג, וכ״כ שם עוד כה״ג בדרישה. והכי״ם נתן שם הטעם משום דבעיא דלא איפשיטא היא ומספיקא לא אפסיל עבודה. וא״צ לומ׳ אלא דהבעיא היא אם חיישי׳ להיסח הדעת בכהאי, אבל אם ידוע לו שלא הסיח דעתו עבודתו בשוגג אלא ילכתחלה אומרים לו שיחזור וקידש. ובהכי עוד הכי״ם שם וכ״ש הכסף בשיטת למשיטתא מהתניא (יצאו ידיו הרי אלו בקדושתן ודאי יצאו ידיו לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן יצא כל נופו מאי, וקשה לי נפשטה לאידך גיסא דתיקא יצאו ידיו הרי אלו בקדושתן הא לא יצא נופו לא, דאל״כ נשמע׳ יצא כל נופו וביש לומר ידיו. וי״ל דאי הוה יצא כל נופו הוי״א דוקא יצא כל נופו ולא ידיו אבל אם הוציא ידיו אפי׳ בלתחדיוהו נמי עכ״ל. ובס לדוחק הגדול הזה אין אנו צריכין, אלא ולא מצי למימ׳ נמי לאידך גיסא דמצי למימר ידיו משיטא ליה דהו בקדושתן יצא כל נופו כשיכי משפקא ליה נמי דלא ידיו בדידהו, וכה״ג הכא (בירושלמי ריימא) דילמא הוי בייהמא בכיור אי הלינה פשיטא ליה דאיהך כשפקא ליה ספיקא בידים ובדלינה לא פשיטא יצא נמי לא אפסיל, כי קא מיבעיא לן למיד לינה פשיטא בידים, ושמעא דעיקר הבעיא התם למיד לינה לא אפסיל בדאמר אח״כ לינה לא אפסיל אלא פרישי אבל יציאה דפריש אפי׳ מפה דעתיה אי דלמא בין דבידו לחזור לא פסיל, ומשמע דלעיל דאזיל לעזרה אפסיל אפי׳ בלינה, ולפי׳ הרמב״ם ז״ל דלעיל לא מיבעיא ליה כלל דהשתא ליכא דלא פריש אפילו יציאה דפריש לא כ״ש דפסלה. והשתא לכא׳ איכא לפירוך דא״כ למאי דקי״ל הלינה פוסלת בידים ובדפסק נמי הרמב״ם שם דהלכה כרבי מתניא דליכא לפסוקי ביציאה, ופסלה אפי׳ בדעבד. אבל הא ליתא דאיכא למימר רבל זה בסתמא דאיכא למימר לכתחלה הדעת, אבל אם ידעי׳ דלא הסיח דעתו לא פסלי בדיעבד. ודוחי מיהא דאכתי דשיטה פסק הרמב״ם בדיעבד דשהיה עבודתו שהרי ידוע לו שלא הסיח דעתו והביעא דלא אפשיטא בסתמא היא (תמים ס״ק ק״ל), קידש ידיו ורגליו ונטמאו בטבילה, דע ברא דמבואר נטמאו הידים, היינו שנטמאו חוץ לעזרה שהוציא ידיו לחוץ וגגע בדברים המטמאים את הידים, דאי בפנים בעזרה לא משכחת לה שנטמאו ידים דאין שומאה ידים בפרקים אי רמב״ם פ״ח מאבה״ט הי׳ מ״ם פסחים ר״ס עיא. וקצת ע״ש בזבחים כי ע״ב קידש ידיו ורגליו ונטמאו משבילין וא״ש לקרש, יצאו ידי חו בקדושתן בו׳. ודין זה דיצאי מיהר בין הזבי נטמאו על כרחך שיצאו כי בפרקים לא משכחת שיטמאו דאין שומאה ידים בפרקים אלא ע״י לקרש, א״כ ביצאו אף שנטמאו א״צ לקרש טבילה לחזור א״צ לקרש. וצ״ע. (מגיה מהיה ק״ו):

(מבאו עייך לעמוד הבא)

סרו לקרש ״ יבביר שמני אבר החמא בו׳. אמר רב אחאי ש״מ מדקתניא להו לרחמן הבי שמע מינה פשיטא להו רבי האי גוונא דחיצה מיקרי ולאו טבילה, ומשום דכתיב ממנו הוא דקא מסתפקא להו, דאי סיר לאו דחיצה היא דיסוק לי דבעינא דחיצה ולינה, אלא ש״מ פשיטא להו רבי האי גוונא דחיצה היא, השתא דאמרת חיצה היא מאן דבעי מיכל לחמא ואשכח מיא דיכול מאנא או בסיכלא צייך ידיה בעריתו ושפיר דמי, וכן הלכה. (פ״ב ע״ב מהלכות פרה״ש) לפ״ב אנו צריכין להתקדש בקדושתו ולישול ידינו מן הכלי כמאן שמקדש ידיו מן הכיור קודם עבודתו. ומשכשך ידיו בתוך הכלי בין בשחר בין בשעת אכילה שפיר דמי. מראמרינן בכיור וחצו אהרן ובניו ממנו ולא בחזקו שפע מינה הכא הוא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

יציאה מהו שתועל בקידוש ידים ורגלים. פירש בקונטרס כדרך שפוסלת בכל הקדשים שקדשו בכלי שאם יצאו נפסלין ביוצא ומי אמרינן נמי דכמדפרש טעמא משום דכיון דפרש מאומדי מסח דעתיה מיניה [ה] דמשום קידוש כלי לא מיפסל במידי אלא מעשה כו עבודה עדיין כדמוכח בפ״ק דמנחות (דף ט.) ובפ׳ התודה (שם דף עח.) [ו] דאמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יומנן אומר פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ז] יומנן לא פסיל אלא משום [ח] דמלך לא פסיל בלינה לא פסיל כה הסח הדעת ומלך דפסיל פסיל בהאי וכי כהני הוו להו הסח הדעת שהיו ישנים בכית המוקד. הנ״מ) עבודה במזן אבל משום יציאה לא פסיל בה [ט] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [י] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [כ] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ל] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [מ] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [נ] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ס] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ע] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [פ] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [צ] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ק] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ר] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ש] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא [ת] דתמר בגלה מון למומנת העזרה כיי יומנן אומר כשרה פסולה ורבי יוסי נקיש אומר כשרה תלמוד לומר ליפסל ביוצא

בשלמא לאביי דמוקים לה כרבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רבי א] פסלה לינה אי רבי אלעזר בר״ש הא אמר אפי׳ מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בכהנים חדתי: [ב]איבעיא להו [ג]יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח דעתיה ת״ש [ד]קידש בכלי שרת בפנים [ה]קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים [ו]או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה טעמא דקידש בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיה לבר וקידש (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה לבר [ז] כשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א״ל רב זביד לרב פפא ת״ש [ח]יצא חוץ [ט] למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים א״ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא [י]להסך רגליו ולהטיל מים הא בהדיא קתני לה [יא]כל המיסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש [יב] ת״ש פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפי׳ בחוץ ואפי׳ בכלי חול ואפי׳ במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה [יג] פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת״ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מיבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסחי מסח דעתיה [יד]כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת״ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

[ד] נקדושין ומסר מליגע ידיו כדכר טיתוף ולא מסח דעתיה: והא

בשלמא לאביי דמוקים לה כרבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רבי א] פסלה לינה אי רבי אלעזר בר״ש הא אמר אפי׳ מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בכהנים חדתי: [ב]איבעיא להו [ג]יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח דעתיה ת״ש [ד]קידש בכלי שרת בפנים [ה]קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים [ו]או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה טעמא דקידש בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיה לבר וקידש (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה לבר [ז] כשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א״ל רב זביד לרב פפא ת״ש [ח]יצא חוץ [ט] למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים א״ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא [י]להסך רגליו ולהטיל מים הא בהדיא קתני לה [יא]כל המיסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש [יב] ת״ש פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפי׳ בחוץ ואפי׳ בכלי חול ואפי׳ במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה [יג] פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת״ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילין ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מיבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסחי מסח דעתיה [יד]כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת״ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

והא

בשלמא לאביי דמוקים לה. להא דר׳ יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר ועד לפרש לה פסלה לינה בקידוש [ו] הא מני ר׳ יוחנן דקתני דקידוש זה יפסל בעמוד השחר מאי קידוש הללו יפסל רבי היא: **אלא לרבא כו׳ הא מני.** אמאימרינן קידוש על קידוש ומתיר קידוש שבני בקרום הגבר: **אי רבי הא אמר פסלה ליה.** לף בזה שבקרות הגבר: **ואי ר׳ אלעזר.** לף הלימון לף יפסל ושני זה למה: **בכהני חדתי.** שלא שימשו בלינה ולא היו מתוני ידים ורגלים: **יציאה.** תון לעזרה מהו שתועיל כדרך שפוסל בכל הקדשים שקדשו בכלי שרת שאם יצאו נפסלין ביוצא: **דלא פריש.** [ב] לף בגבל מעבודה: **ונטמאו.** היינו בדבר שאין טומאתו מן התורה שיטמא גופו אלא בפיגול או בנותר שנאמרו בפסחי׳ (דף קכ:) שממטמא את הידים: **מטבילין.** את הידים לכדן: **יצאו ידיו.** שהוציאן לחון: **מקדש בכלי שרת.** אי כיון או כלי שרת אחר ממרגינן לקמן בשמעתין [ג] כל כלי שרת לקידוש: **בפנים.** שהרי הוקבעו לו מקום בעזרה לכתיב [ד] ונתת את הכיור וגו׳ והתם כתיב ורחצו ממנו: **בכלי חול.** פסול דלחלו ממנו כתיב וכי תיתכנו שאר כלים שיהו לקמן דומיא דידים שתרגנו: **או שטבל במי מערה.** שהן כשרין לטבילה וה״ה למים מיום אלא שיום טבילות [ה] נמים מכונסין [ו]: **עבודתו פסולה.** ולא אמרי׳ טבילה דכר תשוב הוא ומהני ליה במקום קידוש: **הא קידש בפנים ויצא חוץ** [ז] לף ס״ל דפסולה קידש בפנים ויצא פסולה קידש בחוץ ומיבעיא ליה כמקום [ח] שהיה קידוש ידים ורגלים גדולה מזו: **ומשני דילמא קידש בחוץ.** לתילעריך ליה לתנא למיתני דפסולה [ט]: **כגון דאפיק ידיה לבר.** ונופיה בפנים ויקדש לתילו קידש בפנים והוציא ידיו תניא לעיל הרי הן כקדושתן מכל ילף גופו לף מידוק מינה: **אם** [י] **להשמיש טעון טבילה.** קס״ד משום היסח הדעת: **הכא כמאי עסקינן.** דקתני אם לשהות טעון טבילה: **אילא להסך רגליו.** לנדולים ולכוותיה קיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים: **בהדיא קתני לה.** לעיל בפרה משום היסח הדעת: **וגדולים כמי מים.** [יא] לף בגבל כמי יומא (דף ג.) משום לשפשף בהם ידיו ורגליו: **כדתניא קמני לה.** לקרש יהיו ורגליו: **פרה.** בעבודת פרה מזומה שהיא [יב] תון לירושלמי כהר המשחה: **ויוחנן.** תלמוד לף בפל [יג] ילפינן יציאה בקידוש ידים ורגלים: **כעין עבודה.** שינוי הוא: **טומאה.** קס״ד טומאתו ידיו ולף גופו קמיבעיא ליה: **אם״ל יציאה לא פסלה.** התם הוא משום דגברא חזי לחזור ולקדש מסח דעתיה ולף משום היסח הדעת: **או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח דעתיה.** על ידי הטבילה [יד] דק ליה מדקדק

[ד] נקדושין ומסר מליגע ידיו כדכר טיתוף ולא מסח דעתיה: והא

כשלמא לאביי דמוקי לה. להא דר׳ יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר ועד לפרש לה פסלה לינה בקידוש [ו] הא מני ר׳ יוחנן דקתני דקידוש זה יפסל בעמוד השחר מאי קידוש הללו יפסל רבי היא: **אלא לרבא כו׳ הא מני.** אמאימרינן קידוש על קידוש ומתיר קידוש שבני בקרום הגבר: **אי רבי הא אמר פסלה ליה.** לף בזה שבקרות הגבר: **ואי ר׳ אלעזר.** לף הלימון לף יפסל ושני זה למה: **בכהני חדתי.** שלא שימשו בלינה ולא היו מתוני ידים ורגלים: **יציאה.** תון לעזרה מהו שתועיל כדרך שפוסל בכל הקדשים שקדשו בכלי שרת שאם יצאו נפסלין ביוצא: **דלא פריש.** [ב] לף בגבל מעבודה: **ונטמאו.** היינו בדבר שאין טומאתו מן התורה שיטמא גופו אלא בפיגול או בנותר שנאמרו בפסחי׳ (דף קכ:) שממטמא את הידים: **מטבילין.** את הידים לכדן: **יצאו ידיו.** שהוציאן לחון: **מקדש בכלי שרת.** אי כיון או כלי שרת אחר ממרגינן לקמן בשמעתין [ג] כל כלי שרת לקידוש: **בפנים.** שהרי הוקבעו לו מקום בעזרה לכתיב [ד] ונתת את הכיור וגו׳ והתם כתיב ורחצו ממנו: **בכלי חול.** פסול דלחלו ממנו כתיב וכי תיתכנו שאר כלים שיהו לקמן דומיא דידים שתרגנו: **או שטבל במי מערה.** שהן כשרין לטבילה וה״ה למים מיום אלא שיום טבילות [ה] נמים מכונסין [ו]: **עבודתו פסולה.** ולא אמרי׳ טבילה דכר תשוב הוא ומהני ליה במקום קידוש: **הא קידש בפנים ויצא חוץ** [ז] לף ס״ל דפסולה קידש בפנים ויצא פסולה קידש בחוץ ומיבעיא ליה כמקום [ח] שהיה קידוש ידים ורגלים גדולה מזו: **ומשני דילמא קידש בחוץ.** לתילעריך ליה לתנא למיתני דפסולה [ט]: **כגון דאפיק ידיה לבר.** ונופיה בפנים ויקדש לתילו קידש בפנים והוציא ידיו תניא לעיל הרי הן כקדושתן מכל ילף גופו לף מידוק מינה: **אם** [י] **להשמיש טעון טבילה.** קס״ד משום היסח הדעת: **הכא כמאי עסקינן.** דקתני אם לשהות טעון טבילה: **אילא להסך רגליו.** לנדולים ולכוותיה קיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים: **בהדיא קתני לה.** לעיל בפרה משום היסח הדעת: **וגדולים כמי מים.** [יא] לף בגבל כמי יומא (דף ג.) משום לשפשף בהם ידיו ורגליו: **כדתניא קמני לה.** לקרש יהיו ורגליו: **פרה.** בעבודת פרה מזומה שהיא [יב] תון לירושלמי כהר המשחה: **ויוחנן.** תלמוד לף בפל [יג] ילפינן יציאה בקידוש ידים ורגלים: **כעין עבודה.** שינוי הוא: **טומאה.** קס״ד טומאתו ידיו ולף גופו קמיבעיא ליה: **אם״ל יציאה לא פסלה.** התם הוא משום דגברא חזי לחזור ולקדש מסח דעתיה ולף משום היסח הדעת: **או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח דעתיה.** על ידי הטבילה [יד] דק ליה מדקדק

מסורת הש״ס

ג) ירושלמי יומא פ״ב ה״א. ד) תוספתא מנחות פ״ח ה״ז. ה) [לקמן כח.], ו) תוספ׳ יומא פ״א ה״ד, ירושי כלאים פ״ט ה״ט, יומא פ״ג ה״ב, ז) לשון הס׳ בשמואל-א כה ג ועי׳ במפרשים שם, ח) יומא כח. [מנחות קי.], ט) ככ., י) שמות מ ז ושם לא, יא) עי׳ שבת יד., יב) ליתא שם ולא״מ כשוכה כ, ד״ה ולא, לף מיתני לעיל דף פ״ק דמנחות, כ) מעילה כ., ל) ורש״י שלפנינו שם לף פר כלים לפני התנופ, שכך היה הסיבוכה לפני התנופ, מ) ע״ז ק״ו:

גליון הש״ס

גברא ד״ה אחה. עיין ס״ד דפרה משנה ו ס בהה״ש ד ומוס׳ יומא:

שינוי נוסחאות

א) רבי הוא אמר פסלה בכל שיורי וכ״ה בכוסה״ב. ב) הרגלים כיצד כל׳ וכ״ה בכוסה״ב ומנחות ובגליון. ג) כל׳ עבודתו בשחה בגליון. ד) חוץ לחומת העזרה כל׳ וכ״ה בגליון. ה) כל׳ בעינן, כל׳ כעין שבידיה, ולקדש בחוץ כלי שיהא למה לי, כעין עבודת פנים בכוסה״ב. ו) כל׳ וטף הבא במאי עסקינן: ז) מלן הס״ד ותי״ד הא מני דקתני כו׳ כל׳ שנחכי׳: ח) הוקבע בגליון: ט) מכוסף וקל׳ דעבודתו פסולה כו׳ כל׳ והכי״ם בגליון: י) כל׳ בשחה בגליון. יא) דפסולה כגון כו׳ הל׳ בגליון: יב) שהיחה בגליון: יג) פסלה בגליון: יד) הטבילה בס״ד ותי״ד דק ליה בגליון: טו) מיעה ופ״ד דמאן דלא פסיל בלינה פסיל בהיסח הדעת אבל משום קידוש כו׳ כל׳ בגליון: טז) משום עבודה בחוץ כו׳ כל׳, ומה שנמנגריים שיך לעיל, ומה שנמנגריים כאן בגליון: יז) בבאין בגליון: יח) כל׳ ואילו לרבי בגליון: יט) כל׳ אחריני בגליון: כ) המחות אלא אי אישפלא ביוצא במנחות אמאי משייר ליה הכא והכא. מהר״ם בגליון: כא) והא דדייק פרק שתי הלחם אמרת לישתן ועריכתן כו׳ כל׳ בגליון: כב) כלי דבאמרינן בפ״ב דמעילה ישראין לי מתירוץ משיקדש בכלי בגליון: כג) כל׳ הכלי בגליון: כד) לא פסלא יציאה במים וכ״ש בקידוש דהא לעיל איבעיא לן לר׳ אלעזר בר׳ שמעון דאמר אין לינה מועלת בקידוש אם מועלת במי כיור בגליון: כה) כדשרשנו לעיל אאין כלי כו׳ דהיינו הקידוש כר׳ בגליון: כו) דמשמע דוקא משום הטלת מים הוא בחתם כו׳ ול״ל דנוכל לאוקמי בשעת עבודה הוראי אי נמוך כו׳ אלא מעט ויכין דעסוק בעבודה לא מפח דעתיה, וכי קא מבעיא לן בין עבודה לעבודה אבל אין לאוקמי באמצע העבודה דזה לא תמצא שיצא לשהות זמן מרובה שיצא בתוך העבודה בגליון: כז) תינוק אלו ליתא בכ״ב וכ״ז:

שיטה מקובצת

ר״ילא מקדש בר בנך האי״ת ירדי לבר וקדש. ופ״ה מ״ת דיקדק מינה דיוקא דקדש מתוך שאר מנה כמנים מכלי המים מתחך ומחר המכמינו. ר״ת וקדש כמנים כפיר כמי מלמה כלי יפלה בקדים מתחך ומחר המכמינו. ר״ת וקדש כמנים כפיר כמי קדים ויפל בעל כמנים כלי יפלה בקד